

СуХОМЛІНСЬКИЙ
Василь
Олександрович

Народився Василь Сухомлинський 28 вересня 1918 року в селі Василівці Василівської волості Олександрійського повіту Херсонської губернії (тепер Онуфріївський район Кіровоградської області) в бідній селянській сім'ї. Тут минули його дитинство й юність. Він вчився в рідному селі у школі і в 1933 році закінчив семирічку.

Влітку 1933 року мати провела молодшого сина Василя до Кременчука.

**СПОЧАТКУ ВАСИЛЬ СУХОМЛИНСЬКИЙ
ВЧИВСЯ В КРЕМЕНЧУЦЬКОМУ
МЕДИЧНОМУ ТЕХНІКУМІ, АЛЕ
НЕЗАБАРОМ ПІШОВ ЗВІДТИ, ВСТУПИВ НА
РОБОЧИЙ ФАКУЛЬТЕТ, ДОСТРОКОВО
ЗАКІНЧИВ ЙОГО І ЙОГО ПРИЙНЯЛИ У
ПЕДАГОГІЧНИЙ ІНСТИТУТ. З 1935 РОКУ
ПОЧАВСЯ ПЕДАГОГІЧНИЙ ШЛЯХ
В. О. СУХОМЛИНСЬКОГО.**

У 17 років він став вчителем заочної школи недалеко від рідного села. Перевівся до Полтавського педагогічного інституту заочником і закінчив його в 1938 році. Закінчивши інститут, Сухомлинський повернувся в рідні місця і працював викладачем української мови і літератури в Онуфріївській середній школі.

**У 1941 РОЦІ ПІД ЧАС ДРУГОЇ СВІТОВОЇ
ВІЙНИ ДОБРОВОЛЬЦЕМ ПІШОВ НА
ФРОНТ. У СІЧНІ 1942 РОКУ МОЛОДШИЙ
ПОЛІТРУК СУХОМЛИНСЬКИЙ БУВ ВАЖКО
ПОРАНЕНИЙ, ЗАХИЩАЮЧИ МОСКВУ У
БИТВІ ПІД РЖЕВОМ. ОСКОЛОК СНАРЯДУ
ЗАЛИШИВСЯ В ЙОГО ГРУДЯХ НАЗАВЖДИ.**

Після довгого лікування у шпиталі селища
Ува, що в Удмуртії, він просився на фронт,
проте комісія не визнала його навіть умовно
здоровим для військової служби. У червні 1942
року його призначили директором сільської
середньої школи, де він пропрацював до
березня 1944 року. 9 лютого 1943 року подав
заяву про вступ до ВКП(б). Як тільки рідні
місця були звільнені, він повернувся на
Батьківщину і став завідувачем районного
відділу народної освіти. Проте вже в 1947 році
Сухомлинський просився назад до школи.

У 1948 році Васи́ль Олекса́ндрович став директором Павлиської середньої школи і беззмінно працював протягом 23 років до кінця своїх днів. В 1948 році це була звичайна, пересічна школа.

23 роки стали найпліднішим періодом його науково — практичної та літературно— публіцистичної діяльності. Звичайну сільську школу він перетворив у справжню педагогічну лабораторію, де видобував скарби педагогічної мудрості.

У 1955 р. захистив кандидатську дисертацію на тему «Директор школи — керівник навчально-виховного процесу».

Василь Олександрович ставив і розв'язував проблему формування в молоді національного і естетичного світобачення. Про один із шляхів успішного розв'язання цієї проблеми він писав, що у душі дітей мають увійти найкращі народні традиції і стати святим законом, бо не можна уявити народ без імені, без пам'яті, без історії. В дусі українських культурно-історичних традицій вчитель констатував, що мудрість є найважливішою прикметою людини